

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 737/2014
03.09.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Горана Чавлине и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног Г.В., због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.В., адв. П.С., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 4К 176/13 од 03.03.2014. године и Апелационог суда у Нишу 2Кж1 539/2014 од 27.05.2014. године, у седници већа одржаној дана 03.09.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.В., адв. П.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 4К 176/13 од 03.03.2014. године и Апелационог суда у Нишу 2Кж1 539/2014 од 27.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу 4К 176/13 од 03.03.2014. године између осталих окривљени Г.В. оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од три године и два месеца у коју казну му се урачунава и време проведено у притвору у периоду од 03.08.2013. године до 09.08.2013. године.

Окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 10.000,00 динара као и на име паушала износ од 5.000,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 2Кж1 539/2014 од 27.05.2014. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу и браниоца оптуженог Г.В. и пресуда Вишег суда у Нишу 4К 176/13 од 03.03.2014. године у односу на овог окривљеног потврђена.

Против наведених пресуда бранилац окривљеног Г.В., адв. П.С., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку, или пак укине другостепену пресуду и врати том суду на поновни поступак и одлуку, или да обе пресуде преиначи и окривљеног огласи кривим за извршење кривичног дела из члана 246а. КЗ или кривичног дела из члана 247. КЗ и изрекне казну по закону.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.В., адв. П.С., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, достављен је Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.В. је неоснован.

Бранилац окривљеног Г.В. у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, јер је првостепени суд изменио чињенични опис из оптужбе и тиме нарушио идентитет оптужбе и пресуде као и да је повређен кривични закон из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП на штету окривљеног, јер радње за које је окривљени оглашен кривим не садрже битне елементе бића кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ.

Наиме, исте повреде бранилац је неосновано истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, и о томе на странама три, четири и пет образложења другостепене пресуде, дао веома јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, с тим да по оцени Врховног касационог суда неосновано се захтевом указује да предмет извршења кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ може бити само опојна дрога у количини која је довољна да опојна дрога оствари своју сврху, имајући у виду да законом није прописана количина опојне дроге, већ објекат радње наведеног кривичног дела су супстанце и препарати који су проглашени за опојну дрогу без обзира на њихову количину.

Стога и по налажењу Врховног касационог суда из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела, за које је окривљени Г.В. оптужен и оглашен кривим, произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1.

Кривичног законика, па супротни наводи захтева браниоца окривљеног су неосновани.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.